

[Christmas Møller.]

Faktorer, som her, hvor det drejede sig om en lovlig Konflikt, kunde sætte ind og kunde gøre det endnu, nemlig Socialdemokratiet og De samvirkende Fagforbund som dem, der jo egentlig repræsenterer Arbejderklassen her i Landet; de kunde opfordre til, at man f. Eks. gik en Vej som den, jeg nævnte: naar vi staar over for et vigtigt og strømpilangivende Valg, da ikke at have en Typografkonflikt løbende. Og i denne Forbindelse vil jeg ogsaa gerne sige til det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft og til Socialdemokratiet, at man maa jo ikke være blind for, at det Krav, som er rejst fra Typografernes Side om en 7 Timers Arbejdsdag, er et saa enormt principielt Krav, som simpelt hen ikke kan afgøres ved en Konflikt i et enkelt Fag. For det er fuldstændig klart — det vil det ærede Medlem indrømme —, at i et saa stort principielt Spørgsmaal er det Hovedorganisationerne — baade paa den ene og paa den anden Side —, som maatte være de afgørende. Dernæst har jeg Lyst til at spørge det ærede Medlem Hr. Hans Hedtoft: Mener det ærede Medlem virkelig, at Tidspunktet i Dag er inde til at rejse Kravet om en 7 Timers Arbejdsdag? Mener det ærede Medlem, at en Genopbygningens Tid, en Tid, hvor vi alle er enige om, at der skal tages fat — og hvor det ærede Medlem, hvis han havde Ledelsen, jo vilde have, at der skulde tages meget mere fat, end der bliver —, er egnet til at rejse Kravet om en 7 Timers Arbejdsdag? Man kan dog ikke være i Tvivl om, at det gaar stik imod hele den økonomiske og beskæftigelsesmæssige Politik, som skal føres her i Landet. Ingen vil bestride, at der kan være enkelte Omraader af særlig farlig, vanskelig og særlig ubehagelig Karakter, hvor en 7 Timers Arbejdsdag kan være berettiget, men paa dette Omraade tror jeg, det vilde være ganske overordentlig formaalistjensligt, om det ærede Medlem og de til ham saa nær knyttede samvirkende Fagforbund vilde tage Afstand fra en saadan Urimelighed.

Til Statsministeren har jeg ikke mange Bemærkninger at gøre; det havde den højtærede Statsminister heller ikke til mig, og det er i og for sig ligetil, for der var ikke noget at svare paa, og saadan skal det jo ogsaa helst være, saaledes som Situationen er. Men jeg vil dog gerne lige have Lov at sige til den højtærede Statsminister, at jeg tror, navnlig de Konservative med virkelig Glæde og Tilfredshed hørte paa den højtærede Statsministers Redegørelse angaaende Handelsforholdet. Jeg maa maaske udtrykke det paa den Maade, at jeg ikke

tror, den højtærede Handelsminister kunde have gjort det bedre. Dernæst vil jeg lige gøre een Bemærkning til, fordi jeg i saa mange Henseender er enig med Statsministeren i Understregningen af Vanskelighederne, i Understregningen af de Betingelser, Statsministeren angav for Køb. Jeg kan maaske sige det saaledes, at det har jeg egentlig sagt de sidste Par Aar, maaske ikke saa godt, som den højtærede Statsminister har sagt det, men Viljen til at udtrykke det samme har været der. Uden at ønske nogen egentlig Debat kan jeg maaske sige, at naar vi nu tager Spørgsmaalet om Kødrationeringen op, har jeg Lyst til, blot for at have det staaende sammen med Statsministerens Redegørelse, at citere, hvad „Vestkysten“ skriver den 16. Oktober 1945, 14 Dage før Valget. Jeg udbeder mig den højtærede Formands Tilladelse til et Citat. Der skrives:

„Spørgsmaalet om Ophævelse af Kødrationeringen har Erik Eriksen i øvrigt rejst allerede for nogen Tid siden i Regeringen, men skønt vi svømmer i Kød, kunde han ikke dengang faa Tilslutning fra de øvrige Medlemmer af Regeringen, men det lykkes forhaabentlig nu.“

Artiklen staar under Overskriften: „Ja, væk med dem.“ Og saa har den naturligvis de sædvanlige Venligheder til daværende Handelsminister Fibiger. Ja, det var dengang — og det er nu! Saa maa man jo efter min Opfattelse dømme derefter. Statsministeren vil give mig Medhold, naar jeg siger, at vi under alle de fortrolige Forhandlinger, der har været ført, enten det har været fortrolige Forhandlinger mellem alle Partier, eller man paa anden Maade har søgt at faa vor Opfattelse at vide, altid har været parate til fra det konservative Partis Side at tage det fulde Medansvar ogsaa for de vanskelige Afgørelser, som maatte træffes, og for de Beslutninger, som maaske paa den ene eller den anden Maade kunde volde Besvær ude i Erhvervslivet. Det er denne Stilling, vi fortsat vil indtage.

Og saa endelig til Slut en Bemærkning om den højtærede Statsministers Udtalelse angaaende Landboforeningernes Forslag af 30. Januar i Aar. Det er det bekendte Forslag fra — om jeg saa maa sige Vennerne Hauch og Tyedegaard. I dette Forslag tilraader man fra Landboforeningernes Side, at til den Tid de trufne Handelsaftaler udløber, skal de ikke fornyes, men det skal overlades til Landbruget og Handelen selv at finde og udnytte Markederne. Om dette Forslag sagde den højtærede Statsminister — efter mit Skøn fuldkommen rigtigt —, at det jo